

1. KAPITOLA

Ja sa si spomínam na ten deň. Mám ho ako na dlani. Stačí sa nakloniť a sledovať zblízka niektoré detaily. Ťažko im odolať, chrániť sa pred volaním minulosti, znova ju prežiť. Aj keď si zaumienim, že si ich nebudem všímať, nedokážem to, môj príbeh nechce upadnúť do prachu zabudnutia.

Búrlivé morské vlny ma privádzajú k pochmúrnym myšlienkam. Možno by sa mi uľavilo, keby som začala nahlas rozprávať a nechala vietor, nech tie slová odnesie. Áno, tak to bude najlepšie.

Vybavuje sa mi Londýn a nepríjemné predtuchy z posledného júnového týždňa. V to ráno však boli najsilnejšie a vystúpili akoby z oparu hmly nad Temžou, aby ma pripravili na hrôzy, ktoré mi život nachystal.

Keď som sa vydala za grófa Charlesa Egertona, vytriezvela som z rozprávok o krásnych princoch na bielom koni, o láske na prvý pohľad a snovej budúcnosti. Charles ma týchto predstáv nadobro zbavil. Doslova ich zo mňa vybil. Dievča, ktoré pred dvoma rokmi prišlo do jeho sídla v Hampsteade, už bolo mŕtve. Zabíjal ma od svadobnej noci, bezcitnosťou, surovosťou, ponižovaním. Zomierala som pred jeho očami. Asi pomaly, a preto pritvrdil. Vyžíval sa v tom, akú má nado mnou moc, bola som jeho majetkom. Znamenala som menej než dobytok v maštali, menej než slúžka, ktorá mu aspoň bez odporu poslúži.

Počas nášho manželstva som sa zmenila na tieň. Ale nie obyčajný tieň, môj tieň sa vedel maskovať. Naučil sa skrývať v tele,

ktoré na rozdiel od mojej duše stále prejavovalo známky života a mohlo ostatných klamať. Predstierala som pred nimi, že som spokojná, že mám všetko, čo by si žena v mojom postavení mohla želať. Niekedy som aj uverila, že sa ma tie hrôzy netýkajú, držala som tieň pevne pod zámkou. O Charlesovi sa predsa tvrdilo, že bude dokonalý manžel, bol najlepšou partiou v okolí. Prečo tomu klamu na niekoľko minút nepodľahnúť?

Aké mal Charles vlastne prednosti? Ach áno, poznala som ich dobre – silné päste, neúnavnosť, keď prišlo k najhoršiemu, a zmietala ním taká zloba, že musela byť darom priamo od diabla.

Predtucha... Keby som ju bola pozornejšie vnímala.

Dívala som sa na seba do zrkadla a nemohla som uveriť, že len nedávno som mala dvadsaťdva rokov. Cítila som sa ako vyschnutý strom, neschopný udržať si plody, s koreňmi, ktoré sa márne pokúšali prežiť v kamenitejšej, ničotnej zemi.

Myklo ma, keď okolo mňa prechádzala moja komorná Anna s doktorom Johnom Harwoodom. Inštinktívne som sa lepšie zavinula do štóly a potriasla som hlavou – pred ním predsa nemusím skrývať modriny, ktoré mi zostávajú po Charlesovej bitke. Vie o nich, už dlho o nich vie.

„Mylady,“ mierne sa usmeje.

Bol to príjemný človek, hoci pozornosť lekárov som nikdy nemala rada, v jeho prítomnosti som si aspoň chvíľu pripadala voľná. Preč s predstieraním niečoho, preč s tým úbohým klamstvom, ktoré len slúži Charlesovi. Doktor Harwood ma videl takú, aká som naozaj – ako zlomenú bytosť.

Anna sa zberala na odchod, ale zdržala som ju. Nechcela som si ani predstaviť, ako by sa Charles zachoval, keby sem nečakane vtrhol a našiel by ma samu v prítomnosti muža, aj keď je to lekár.

„Kedy ste naposledy omdleli?“ spýtal sa a kývol mi, aby som si ľahla.

Vzdychla som si. Na túto posteľ mám nepríjemné spomienky... Musela som tuho stisnúť viečka, aby som všetko vytesnila. Až potom som sa mohla zhlboka nadýchnuť, utíšiť rozbúšené srdce a dať sa prezrieť.

„Včera doobeda,“ hlesla som. Bože, toto je skutočne môj hlas? Krehký, tenký ako vlások, čo sa ľahko roztrasie vo vetre. Počul ma vôbec?

„Dobre, aj keď si myslím, že odpoveď poznáme,“ podotkol. Ja som sa zatiaľ držala ďalších jeho pokynov.

Obávala som sa verdiktu – tých slov, ktoré sa stanú mojím prekliatím. Ako by som sa mohla tešiť? Ako by som mohla zabudnúť, čo sa stalo s tými predchádzajúcimi?

Doktor Harwood stíchol, potom sa jeho pohľad stretol s Anniným pohľadom.

Rozplakala som sa.

Tretí raz to už nezvládnem. Nevydržím! Zostať tu a cítiť, ako vo mne rastie život – moje dieťa, dcéra či syn, a ako ho Charles zabije skôr, než príde na svet.

„Budete v poriadku,“ utešoval ma doktor Harwood a usmial sa. Oči však nevedeli klamať. Vedel rovnako ako ja, čo s najväčšou pravdepodobnosťou bude nasledovať.

„Môžete niekam odcestovať?“

Utrela som si slzy hodvábnou vreckovkou a zúfalo som pokrútila hlavou.

„Nájdeme spôsob, ako vás... Ako zaistiť, aby ste mali pohodlie. Vidiecky vzduch vám prospeje, aj dieťaťu. Ste dosť zoslabnutá, potrebujete zosilnieť. Musíte viac jesť. A venovať sa niečomu, čo vám robí radosť.“

Po krátkom zaváhaní som prikývla. Cornelia, Charlesova matka, sa včera vrátila do Hampsteadu, ale Charles nedovolil, aby som odcestovala s ňou. Neurobí nič, čo by mi mohlo byť na úžitok, čo by pomohlo nášmu dieťaťu, možno by som konečne porodila...

„Zázrak, že po tom všetkom ešte stále... môžete...“ Lekár sa odmlčal. Aj tak som vedela, čo chce povedať. Doteraz som vždy po niekoľkých týždňoch tehotenstva prišla o dieťa. Jeho päste, tvrdé údery, tak presne mierené... Raz mi zišlo na um, či dieťa vo mne nezabil zámerne. Ale prečo, prečo by to robil? Naozaj v ňom bola len krutosť?

„Porozprávam sa s grófom Egertonom,“ vyhlásil zrazu.

„Nie!“ vyhrkla som.

„Odpustite mi úprimnosť, mylady, ale nevidím inú možnosť. Neuniklo mi, že tie modriny sú čerstvé. Tretí potrat by vás mohol zabiť.“

Obrátila som hlavu k oknu. Na parapet si práve sadli holuby. Zatúžila som rozťahnuť krídla, vzniesť sa s nimi k oblohe a opustiť svoj dočasný život. Keby tak existovala taká možnosť, kiežby bol osud ku mne aspoň raz žičlivý a nevystavoval ma príkoriu!

„Poviem mu to sama.“

Doktor Harwood sa nadýchol, vstal, vzal do ruky koženú hnedú brašnu.

„Pošlite po mňa vo dne či v noci, v akejkoľvek záležitosti. Ale keby ste teraz so mnou chceli odísť, isto by som to vášmu manželovi vedel vysvetliť...“

Odísť z domu bez Charlesovho vedomia? To by sa rovnalo samovražde. Zbytočná námaha, pán doktor. Ďalej som mu už nevenovala pozornosť, ani som sa s ním nerozlúčila, keď ho Anna vypevádzala. Úporne som rozmýšľala, ako zachrániť naše tretie dieťa.

Čo by sa stalo, keby sa mi to tentoraz podarilo? Zmenilo by sa potom Charlesovo správanie? Pochopil by, aký cenný je ľudský život? Ušetril by aspoň pľúce dieťa od svojho hnevu? Nechcela som si ani domýšľať, čo by sa po jeho narodení mohlo stať. A netušila som, ako veľmi budem ľutovať, že som s doktorom Harwoodom neodišla a nevyšimla som si zlú predtuchu.

Zmenila by som rozhodnutie, keby som bola mohla nazrieť do budúcnosti? Tú otázku som si kládla ešte dlho potom.

Stále to ešte cítim... Závan ľadového vzduchu, horúčavu, bolesť, prázdnotu.

V ten deň ma navštívila smrť. Viem to, vnímala som ju niekde nablízku a bola by som prisahala, že keď som ležala na dlážke, zbadala som, ako postáva pri kozube. Vysokú postavu v dlhom čiernom háve, ktorá na mňa upierala neviditeľný zrak spod čiernej kapucne. Nadišiel môj čas? Váhala, či ma má zbaviť utrpenia, vyslobodiť z prekliatia? Alebo predsa len aj pre mňa v živote existuje nepatrná nádej? Tak nejako to muselo byť, isto, lebo som prežila.

Ale zbytočne predbieham udalosti. Najprv, skôr ako som sa stretla so smrťou, ma navštívil *on*.

„Pán gróf odišiel s vikomtom Comptonom a obávam sa, že sa vráti veľmi, veľmi neskoro.“

Bola som vtedy v salóne? Áno, sedela som tam a neprítomne som hľadela do steny. V lone mi ležalo vyšívanie, čo mal byť môj bežný doplnok pre prípad, že by nás niekto prišiel navštíviť, tak by som mohla predstierať, že sa stále niečomu venujem. Zapadala som tak medzi ostatné dámy, bola som tichá, nenáročná žena, ktorá má na starosti rodinný kozub.

Zamračila som sa. Náš majordóm Nathan Edwards mi prišiel oznámiť Charlesov odchod. Nestalo sa to prvý raz. Nechápala som jeho dôvody, možno to považoval za svoju povinnosť. Nezišlo mi na um, aby som za tým hľadala niečo iné.

„Ďakujem, vám,“ povedala som iba, on mi zatiaľ postával za chrbtom.

Čakala som, kedy sa za ním zavrú dvere, no nepočula som nič, stále bolo ticho. Nezačula som nijaký pohyb, utvrdilo ma to v tom, že stojí na mieste.

Obrátila som sa k nemu. „Môžete ísť.“

Pohľady sa nám stretli a mne sa zatajil dych. Charlesov personál sa vždy usiloval byť neviditeľný. Málokedy sa niekto

spomedzi sluhov odvážil dlhšie pozerat' – dokonca ani majordómovia.

Tento nový, najatý len pred pol rokom, bol smelší ako ostatní. Aj najmladší. Starší muži, ktorí sa zvyčajne s mnohoročnými skúsenosťami ujmú úlohy majordóma, veľmi dobre vedeli, že slúžiť Charlesovi je za trest, nie za odmenu.

Zachvela som sa, keď som si uvedomila, že už sa takmer minútu neviem odtrhnúť od jeho veľkých čiernych, uhrančivých očí. Vtiahli ma do svojej hĺbky a sputnali pocitom, ktorý som zažila prvý raz v živote.

„Prečo ste tajne neodišli s grófkou Egertonovou?“ spýtal sa. „Prečo ste zostali tu, keď tu musíte zažívať tie hrozné noci, keď...“ Zrazu zmĺkol. Vystrel sa, zbledol, zrejme sa sám zľakol vlastnej odvahy či prostorekosti.

„Ospravedlňujem sa, mylady.“ Uklonil sa a rýchlo vypochoval z miestnosti.

Preboha, čo sa to tu pred chvíľou odohralo? Dívala som sa na dvere niekoľko minút, až potom som sa spamätala. Ani nášmu služobníctvu nebol gróf po chuti. A komu by bol? Kto by dobrovoľne znášal jeho nálady a krik? Našťastie oni nemusia znášať to, čo ja medzi stenami spálne. Ale nie sú od toho ušetrení. Koľko ráz už počuli môj nárek? Koľko ráz som volala o pomoc a dúfala som, že niekto príbehne a zachráni ma?

Zrazu mi z očí vyhĺkli slzy. Inštinktívne som si priložila ruku na brucho a usmiala som sa.

Nemusíš sa báť. Nemusíš sa ničoho obávať, pretože teba ochránim. Teba si už vziať nedám, to ti prisahám.

Osud býva krutý. Pohráva sa s nami ako s listami vo vetre, ako s vločkami padajúcimi z neba, kým im dopraje, aby sa usadili na premrzutej zemi. Môžeme mu vzdorovať, koľko chceme, nemožno ich spútať a ovládnuť. To on ovláda nás. Občas nám dovolí zmeniť smer, ale je to potmehúdsky hráč, ktorý sleduje vlastné ciele.

Konečne mi začalo dochádzať, čo mi majordóm tými krátkymi vetami vlastne chcel oznámiť.

Charles odišiel s vikomtom Comptonom. A to znamenalo jediné: hazardné hry, nevestince, ópiové brlohy. Nič som si nenavrávala, bolo mi jasné, ako Charles trávi čas so svojím priateľom. Nechápala som len to, prečo mu také vyžitie nestačí, prečo musí navštevovať aj mňa, skmásať zo mňa šaty, prudko ma pritlačiť na vankúš alebo rovno na zem a vziať si ma ako zviera.

Spočiatku, krátko po svadbe, by som sa tým bola rada niekomu zdôverila, niekomu, kto by ma pochopil, kto by ma upokojil, utešil. Čoskoro som si uvedomila, že u Charlesovej matky Cornelie by som márne hľadala útočisko. Mala ho rada. Nie však obyčajnou materinskou láskou, ale láskou chorobnou. A rýchlo som prišla na to, prečo je to tak. Pred dvadsiatimi rokmi v ich vidieckom sídle neďaleko Bridlingtonu zmizol Simon. Charlesovo dvojča. Koľko mal vtedy rokov? Deväť? Nespomínala som si už presne na jej rozprávanie. Potajomky odbehol z domu na pláž a viac sa nevrátil. Zvláštne bolo len to, že nik od nej nežiadal výkupné, lebo spočiatku to predpokladala, čakala na to. Postupne sa rodina zmierila s domnienkami, že si šiel zaplávať a utopil sa v mori. A potom sa Cornelia upla na Charlesa – a dopriala mu všetko. Nevšímala si jeho nedostatky, tú hroznú povahu, ktorú v ňom takýmto spôsobom výchovy podporovala.

Charles je šťastí aj Corneliin výtvor. Ona dovolila, aby sa jeho temná stránka uvoľnila, rozvinula a postupne prebrala nadvládu nad všetkým, čo na ňom v detstve mohlo byť ľudské.

Vikomt Compton a Charles, pomyslela som si a vrátila som sa naspäť do prítomnosti. Dnešná noc mi neprinesie nič dobré.

